

НАСТІЛЬНА
ГРА

БОНУС

ЗАХОДИМІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
МЕНЕ



ТАМ, ДЕ МИ НЕ БУВ...

Випуск 1 (92)



Куба

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

Щоб розкрити таємниці Дружболандії та стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

ДРУЖБОЛАНДІЯ - прекрасна Небесна країна, у якій панують добро та любов.

ТВОРЕЦЬ І ПРАВИТЕЛЬ країни - Бог.

СТАРОДАВНЯ КНИГА - це Біблія, у якій зберігаються головні закони Дружболандії.

СЛІДИ ДРУЖБОЛАНДІЇ - це все добре й прекрасне на нашій планеті, що нагадує нам про Небесну країну.

ВАРТОВІ ДРУЖБОЛАНДІЇ - люди, які шукають і зберігають у своєму серці ці сліди.

Чого найбільше хочеться взимку? «Кожному свого», – скажеш ти, і це правильна відповідь! Марійці після Нового року завжди хотілося літа, сонця, тепла й моря.

– Чому так, Михайлику? Коли восени дощить і всюди сльота, так хочеться білого снігу, щоб хрустів під ногами, сніжинок у небі, соковитих апельсинів і Нового року. Од-

нак коли свято закінчується, а сніг ще лежить, уже хочеться зеленої травички й полуниці, – поділилася думками з братом Марійка, сидячи біля вікна штабного вагончика.

У штабі Вартових вони мали зустрітись з Яшею й Тишкою: друзі пообіцяли прийти із цікавою новиною. Доки їх не було, Михайлик листувався з Бенджиро, давнім другом з Японії, а Марійка просто сиділа й дивилася у вікно. Бобошка з котом Теодором весело бавилися, наздоганяючи один одного в засніженому саду. Ось хто завжди радів тому, що є!

– Марійко, уявляєш, Бенджиро зараз на Кубі, навчає своїх знайомих дайвінгу в якомусь морському заповіднику. Не пам'ятаю його назви, але в перекладі вона означає «Сад королеви». Бенджиро каже, що пробуде на Кубі ще місяць.

– От би й нам туди поїхати! – зітхнула Марійка.

Гавкіт у дворі посилювався. Напевно, Бобошка побачив когось знайомого й тепер гучно виявляв свою радість. І справді, за мить двері вагончика відчинилися, і разом з морозним повітрям увійшли Яша з Тишкою. Просто з порогу вони оголосили:

– Ви не повірите! Ми летимо на Кубу! Уже завтра вилітаємо до Києва, а звідти – на острів, але з пересадкою в Парижі. Потрібно терміново збиратися!

– На Кубу? Та невже? Я ж лише щойно розмовляв з Бенджиро, він зараз там! – не стримував емоцій Михайлик.

– Так, так, так! – викукувала Марійка. – Яка радість, моя мрія здійснюється! Потрібно якнайшвидше пакувати валізу. Ой, а раптом мама з татом не дозволять?

Батьки не заперечували. Виявляється, цей сюрприз вони готували дітям уже давно, але до останнього не було відомо, чи все вдасться. Вартові, як досвідчені мандрівники, зібралися швидко, але, звісно, не без допомоги дорослих. Наступного вечора друзі вже сідали в літак, котрий за чотири години мав доправити їх до Парижа.

Сусідом у літаку виявився хлопчик, який разом з мамою теж летів на Кубу. Тільки друзі летіли в гості, а він повертався додому.

– Привіт, амігос! Мене звати Мігель, а вас? – запитав він у дітей, щойно літак здійнявся в повітря.

– Яша, Тишка, Михайлик, Марійка, – по черзі назвали свої імена друзі.

– Я радий, що ми летітимемо разом! А ви? – продовжив розмову Мігель.

Марійка хотіла відповісти, що вони теж раді новому знайомству, але не встигла. Мігель не дав їй цього зробити, продовживши свій нескінченний монолог. Друзі дізналися про Мігеля чимало: він народився й живе на Кубі, його тато нині працює в Києві, тож вони з мамою прилетіли до нього в гості, Мігель навчається в початковій школі, у нього є собака, у Києві він уперше скуштував вареники, і вони йому сподобалися. Хлопчик багато говорив, показував фотографії, щось навіть запитував, але часто не дослуховував відповідь до кінця.

– Ми теж уперше летимо на твою батьківщину, – спробував почати розповідь Михайлик. – Дуже хочемо побувати в «Садах королеви». У нас там...

Михайлик не встиг договорити, тому що Мігель захоплено його перебив:

– Я там був! Дуже гарне місце! Та обов'язково приїдьте до нас, на острів Хувентуд. Ми зможемо пошукати скарби в печерах або сходимо на риболовлю!

Через годину Тишка перепросив і сказав, що йому потрібно піти до тата.

– Усе, татку, я втомився його слухати, – поскаржився хлопчик батькові. – Ти кажеш, що бути товариським дуже добре, це допомагає знаходити нових друзів, але мені здається, що Мігель говорить без упину. Це і є товариськість?

– Ось прилетимо на острів – і ти побачиш, що більшість кубинців схожа на Мігеля: вони легко знайомляться, діляться новинами, розповідають про себе, запитують про інших. Так, це й називається товариськістю. Ну, а Мігелеві потрібно ще навчитися слухати співрозмовників. У нього, як і у вас,

Привіт,
амігос! Мене
звати Мігель.

**ПРИГОДИ
В ПОШУКАХ
ГОЛОВНОГО**
тривають!

КУБА

Cuba



● ГАВАНА



Акули



Печери



Фортеці



Морський їжак



Ретро-автомобілі



Гуаява



Кактуси



Папуги



Банани



Корали

о. Куба

о. Хувентуд



Блакитний марлін



Мамончілло



Кокосове морозиво



Папайя



Скати



Собаки



Наскельні малюнки



Колібрі



КУБА

ІСТОРІЯ КУБИ

Назву острову дали люди, які мешкали тут за незапам'ятних часів. Їхньою мовою слово кубао означало «прекрасне родюче місце». Прибувши на це місце, Колумб, а потім й інші іспанці зберегли назву, але, на жаль, усі місцеві племена загинули. На їхнє місце іспанці привезли рабів з Африки, Китаю й Америки. У пошуках кращої долі сюди приїздили англійці, французи, німці та португальці, тому сучасні «корінні» кубинці і світло-, і червоно-, і темно-шкірі!



ПИСЬМЕННИК-РИБАЛКА

Заповітна мрія будь-якого рибалки на Кубі – упіймати блакитного марліна. Це величезна, сильна, хитра й навіть підступна риба, вага якої може сягати 600 кг! Про неї в повісті «Старий і море» добре написав відомий американський письменник Ернест Хемінгуей, який тривалий час мешкав на Кубі й дуже любляв рибалити. Якось йому вдалося спіймати 19 марлінів, щоправда, доволі дрібних. Та одного разу на гачок попався велетень – марлін завважки понад 300 кг. Після півторагодинної боротьби рибина таки зламала вудку письменника й зникла в морі!





НА ЗЕМЛІ

На Кубі всюди можна побачити яскраву буйну зелень, на рівнинах височіють королівські пальми, а в горах течуть ріки й водоспади з кришталево чистою водою. У маленьких містечках безліч старих одно- чи двоповерхових будинків, зведених ще в XVIII-XIX століттях. На вулицях таких міст швидше побачиш велосипед або карету з конем, ніж автомобіль.

Місцями трапляються незвичні пам'ятники, наприклад, ось такий білий краб у містечку Карденас. Річ у тім, що в один і той самий період щороку місто заповняють краби, яких виносить з Атлантичного океану, тоді жителі хапають каструлі з відрами й біжать їх ловити.



ПІД ЗЕМЛЕЮ

У печерах, яких на Кубі вдосталь, так само гарно, як і на землі. У печері Сатурна підземна річка впадає в озеро із синьою водою. Печера Ель Індіо – справжній підземний палац із колонами зі stalactites і stalagmites, а також із наскельними малюнками тепер уже зниклих племен. У печері Санта-Каталіна «ростуть» кам'яні гриби заввишки з метр, а в печері Мартін Інферно – гіпсові квіти.



Печера
Сатурна

ФРУКТОВИЙ КАЛЕЙДОСКОП

Тут завжди тепло, тому протягом усього року досягають різні фрукти, кожен свого часу.

Ось такий паркан із двометрових кактусів стає напрочуд дивовижним, коли колючі захисники починають квітнути.



Цілий рік плодоносять ананаси, гуаява – смачні й корисні ласощі, якими лікують грип і застуду. А ще – папайя, яку тут називають «фрутобомба». Це ДУЖЕ солодкий фрукт, тож їсти його потрібно невеличкими порціями.

Від березня до липня тут з'являються маленькі бананчики, які додають до молочних коктейлів, і плантани – великі овочеві банани, які використовують для приготування страв, як картоплю, з них також роблять чипси.



Крихітні мамончілло кубинські діти чистять, як яйце: відривають тверду зелену шкірку і їдять смачний помаранчевий м'якуш.



НА ВУЛИЦЯХ ГАВАНИ

Поселення Гавана з'явилося на Кубі на початку XVI століття. Три збудовані форти захищали вхід до гавані, уздовж берегів патрулювали військові галіони, а на ніч вхід до бухти перегороджували тяжким ланцюгом. Саме тут була стоянка Срібного флоту – іспанської флотилії, яка перевозила до Європи срібло з американських колоній.

Уже понад 100 років Гавана є столицею Республіки Куба. І хоч місто на вигляд не надто багате й сучасне, прогулюючись його вулицями, можна побачити багато цікавого.



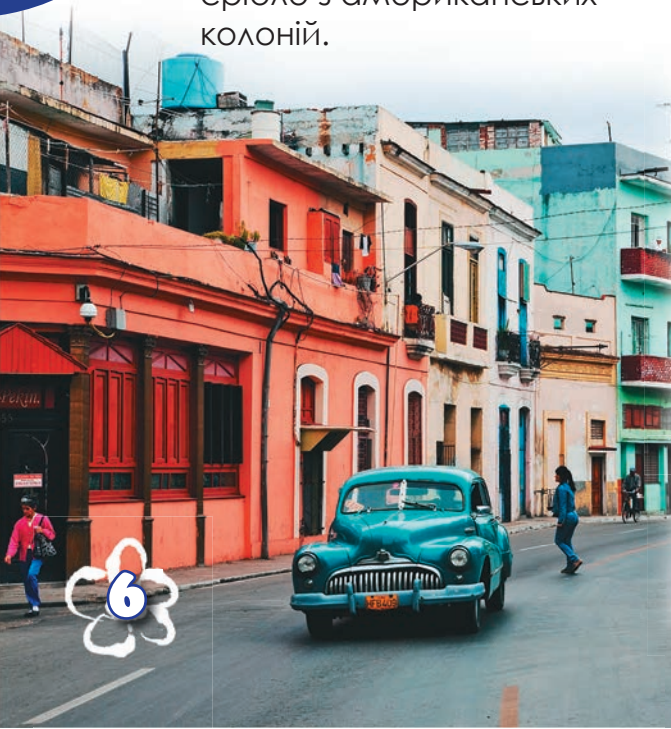
Фортеця Ель-Морро

Могутні фортеці Ла-Кабанья та Ель-Морро з двох боків захищали від ворожих нападів вхід до бухти Гавани. Щовечора з фортеці Ла-Кабанья рівно о дев'ятій годині стріляє гармата. Раніше це означало закриття міських воріт і підняття ланцюга між фортецями, а тепер це просто давня міська традиція.

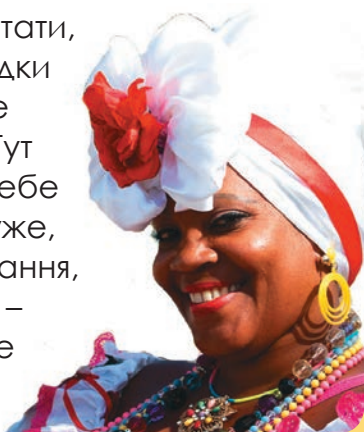
Стара Гавана – це вузьенькі вулички й колись розкішні старовинні будинки з балконами. Кубинці мешкають у них досі, проводячи на балконах більшість часу: читають, відпочивають, стежать за перехожими або діляться новинами із сусідами.



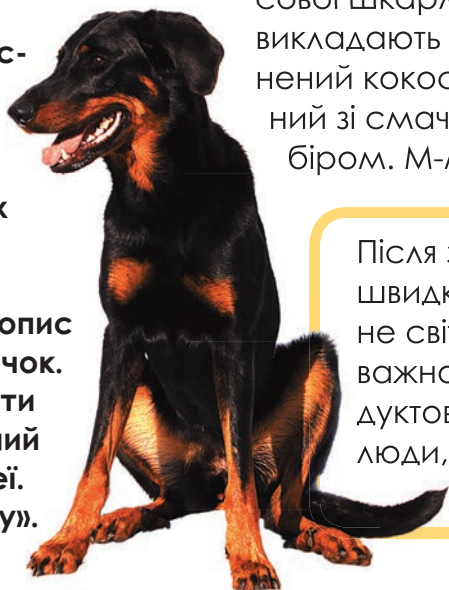
Через постійну спеку двері та вікна будинків практично завжди відчинені. До того ж скла у вікнах немає, замість нього кубинці використовують жалюзі. Саме тому життя мешканців перших поверхів завжди на видноті.



Кубинці – дуже товариський народ. Будь-який кубинець може вільно заговорити з незнайомцем. Просто тому, що він у доброму або, навпаки, поганому гуморі, хоче познайомитися або запитати, хто ти, звідки і як у тебе справи. Тут усім до тебе не байдуже, а спілкування, як і танці, – улюблене заняття!



Собаки – найпопулярніші домашні улюбленці, а про безпритульних тварин часто дбають місцеві державні установи. Таких псів не відловлюють. У кожного з них є посвідчення: фотографія, кличка, місце перебування й навіть опис їхніх уподобань та звичок. Наприклад: «Мене звати Джанг. Я стерилізований і живу в міському музеї. Почухайте мені спинку».



Шкільна форма учнів різних класів відрізняється за кольором. У молодших класах – білий верх і бордовий низ, а також червона або синя краватка. Учні середньої школи вдягають біло-жовту форму, а старші – блакитний верх і темно-синій низ.

Від 15 липня до 15 серпня в Гавані триває карнавал з музикою, танцями, гігантськими ляльками та салютами!

У вуличних ятках продають особливе морозиво: у половину кокосової шкарлупки викладають подрібнений кокос, змішаний зі смачнющим пломбиром. М-м-м, смакота!



Buenas noches la Habana! Добраніч, Гавано!

Після заходу сонця в Гавані швидко темніє, ліхтарі майже не світять. Підсвічується переважно центр і невеликі продуктові кіоски. Тут і збираються люди, щоб поспілкуватися перед сном.



ХУВЕНТУД

НА ЗЕМЛІ Й ПІД ВОДОЮ

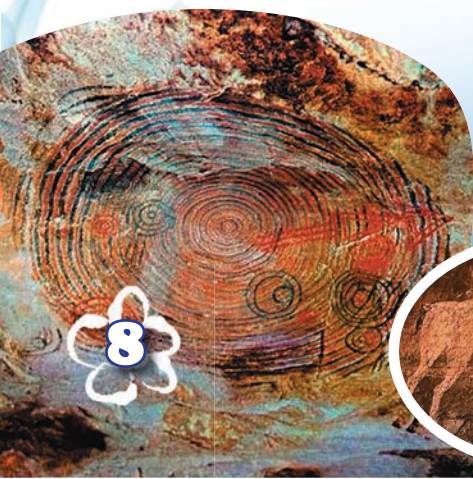
За багато століть він змінив чимало назв: Острів папуг, Острів скарбів, Острів вигнання, Острів сосен. А тепер називається Хувентуд – Острів юності. Вважають, що саме цей острів описаний у книзі Стівенсона «Острів скарбів».

Чотири століття тут переховувалися й зберігали свої скарби найвідоміші пірати. Мілина довкола острова заважала причалити до нього тяжким іспанським гелеонам, а піратські кораблі були легші, тому ховалися в бухті. За легендами, деякі **скарби** ще й досі на острові. Півстоліття тому на рифі неподалік знайшли скриню з коштовностями. Хтозна, можливо, й інші скарби десь тут причаїлися...

Ці малюнки в печерах Пунта-дель-Есте залишили племена, які мешкали на острові до приходу іспанців. На них зображені чорні та червоні кола, пронизані стрілами, які вказують на схід. Можливо, це сонячний календар? А звідки тут тварина, схожа на жирафа?

Найголовніша небезпека для жителів острова – часті урагани, а інколи й паводки. Люди до них уже звикли. Головне, щоб стихії не були дуже сильні!

У західній частині острова розміщений **Морський національний парк** – чудове місце для підводного плавання. Серед рифів тут облаштувалися колонії підводних губок і горгоній, плавають різнокольорові риби, черепахи та лобстери, серед печер і тунелів трапляються залишки затонулих кораблів. І все це розмаїття – у кришталеві чистій воді!



Однак любителям підводного плавання, а багато хто приїждить на острів тільки задля цього, слід бути обережними. Під водою на них може чатувати небезпека!



Губка-недоторка. Варто її торкнутися – і на кілька днів печія та свербіж забезпечені.

Вогняний пекучий корал, а також лосерогі й оленерогі корали. Від дотику до них можуть залишитися не тільки опіки, а й виразки, які довго не загоюватимуться.



Наступити на **морського їжака** – теж велика неприємність. Крім того, що він отруйний, ще й голки ламаються і можуть залишитися в нозі. Їх дуже боляче й складно дістати.

Морських їжаків хоч можна помітити, а **багатощетинкові черви** вдень ховаються в ґрунт. Як їх розгледіти? Їхні отруйні волосинки впиваються в тіло так само, як і голки їжака. Не смертельно, але доволі боляче, до того ж рани довго загоюються.

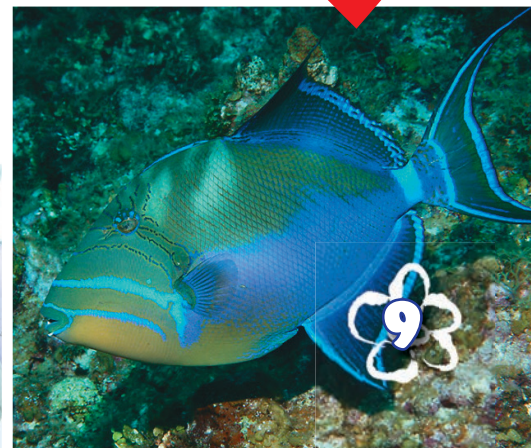


Украй обережно слід поводитися зі скатом-хвостоколом і муреною, яка захищає своє помешкання. Вони і нападають, і кусаються, і можуть уколоти.

Зате **акули** та **баракуди** за останні 50 років не напали на жодного пірнальника. Це, звісно, добре, але краще з ними не загравати.



Цю **рибу-спинорога** для юшки краще не ловити: вона отруйна!



НЕТОВАРИСЬКИЙ КЕША

У Лісовій школі з'явився новий учень. Посеред уроку він нахабно увірвався до класу, заплутався в проході й упав. Зайчення Філька, яке сиділо скраю, з несподіванки вистрибнуло прямо до дошки, поросятко Прошка завищало, а білочка Люся засміялася, сама не знаючи чому. Решта учнів-звірят підвелася з-за парт, щоб краще розгледіти, що ж там коїться.

– Тихше, тихше, звірята! – прокаркав Крук Іванович, учитель звіриної етики. – Не галасуйте, зберігайте спокій і покажіть свою вихованість. Дайте змогу нашому гостеві підвестися й відрекомендуватися.

Гість тим часом вертівся на підлозі, намагаючись устати, але шапка, шарф і портфель

дуже йому заважали. Нарешті ведмедик Родя підійшов до нього, стягнув шапку з голови й допоміг підвестися.

– Ого! – пронісся шепіт класом. – Оце так велетень!

Звівшись на ноги, новачок виявився дуже високим, навіть вищим за Родю, і трохи кумедним, схожим на журавля Карла, але значно більшим і незграбнішим.

– Доб... доб... добрий день! – затинаючись, промовив він і обережно підняв спочатку одну, а потім і другу довгу ногу, начебто побоюючись, що вони знову його підведуть. – Я – Кеша. Мене направили у ваш клас.

– Це дуже добре, – Крук Іванович суворо подивився на Люсю, яка досі хихотіла. – Сідай за задню парту до Роді, а після уроку ми познайомимося ближче. Філю, якщо ти вже сам вистрибнув до дошки, то відповиси мені на таке запитання...

Цей урок був останнім, а після дзвінка з'ясувалося, що новий учень якось безслідно зник. Родя на всі запитання тільки розводив лапами: він справді не помітив, як це трапилося. У подальші дні поговорити з Кешею теж нікому не вдавалося: він приходив перед самим початком уроку, на перервах кудись тікав, а після уроків швидко йшов додому. Спочатку звірята намагалися з ним заго-

ворити, а потім припинили звертати на нього увагу: нетовариський, що вдієш? Дізналися вони лише, що Кеша – страус і живе на фермі в лісника.

Тільки ведмедик Родя не полишав спроб ближче познайомитися з мовчазним сусідом. То допоможе йому на уроці, то розповість про себе кумедну історію, то почастує медом. Кеша дякував, усміхався, але від меду відмовився: мовляв, не їсть його.

Одного разу Родя вирішив подивитися, куди зникає страусеня під час перерви. Виявилося, що Кеша просто бігає по галявині й серед дерев. Це йому вдавалося смішно, але доволі швидко.

Спочатку Родя хотів тихо піти, а потім подумав, що так це буде схоже на підглядання, тому він вийшов з-за дерев і вигукнув:

– Від кого тікаєш, Кешо?

Страусеня з несподіванки так різко загальмувало, що ледь не впало. Родя підійшов до нього й чесно зізнався:

– Ти вибач, що я пішов за тобою. Мені було цікаво, чому ти від нас ідеш. Ти не бійся, я нікому не розказуватиму.

– Та це не таємниця. Просто нам, страусам, щоб бути здоровими, потрібно бігати, особливо після тривалого сидіння. Тому я й бігаю.

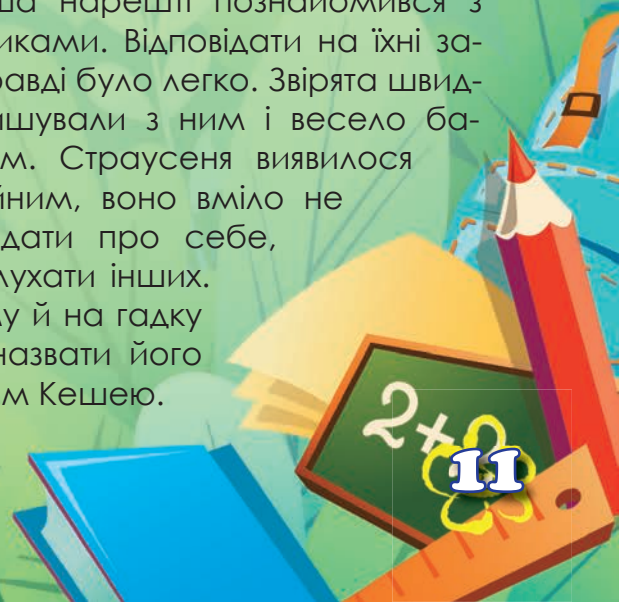
– Ось воно що, а ми думали, що тобі з нами нецікаво! – вигукнув Родя.

– Просто я не дуже говіркий і не знаю, як почати розмову. Ви одне одного знаєте, у вас свої історії, жар-

ти, а я – чужий, – зніяковіло відповіло страусеня.

– Ось тобі й маєш! – ведмежатко сіло на сніг і задумливо почухало лапою вухо, як робив його дідусь, коли потрібно було щось вирішити. – Знаєш, мені здається, я придумав, що потрібно зробити. Запрошую тебе в гості. Пообідаємо, побігаємо разом з моїми молодшими братами. Якщо піддаватимешся, то ми тебе навіть наздоженемо! І, якщо ти не проти, я ставитиму тобі запитання, а ти відповідатимеш. Відповідати легше, ніж розповідати самому. І до інших звірят теж підемо разом: я почну розмову, а ти потроху долучатимешся. Згоден?

Кеша радісно кивнув головою. Після цієї шкільної перерви в його житті почалися великі зміни. Завдяки ведмежатку Кеша нарешті познайомився з однокласниками. Відповідати на їхні запитання справді було легко. Звірята швидко потоваришували з ним і весело бавилися гуртом. Страусеня виявилось добрим і чуйним, воно вміло не лише розповідати про себе, а й уважно слухати інших. Невдовзі нікому й на гадку не спадало назвати його нетовариським Кешею.



НЕБЕЗПЕЧНА ПЕЧЕРА

Їхня мета

Рухаючись лабі-
ринтом лісу, знайти
сліди черепашки.

Спуститися в печеру,
зустріти черепашку й
відшукати вихід.

П'ятеро друзів – страусеня, черепашка, тигрєня, леопард і мавпочка – грали в хованки. Усе було гаразд, доки черепашка не знайшла печеру. «Ось де я заховаюся! Ніхто мене не знайде!» – зраділа вона й зайшла всередину. Повернувши кілька разів, черепашка зрозуміла, що заблукала. Що ж тепер робити? Чекати, доки друзі знайдуть її за слідами.

Що в них є?

1. Фішки друзів – 4 шт. (з будь-якої гри).
2. Карта лабіринту лісу – ігрове поле (див. бонус).
3. Ігровий кубик з будь-якої гри.
4. Жетони-помічники – 12 шт. (див. бонус).
5. Жетони-сліди – 12 шт. (див. бонус).

Жетони потріб-
но заламінува-
ти скотчем
і вирізати.

Правила пошуку

1. Розкласти на столі **ігрове поле**.
2. Окремими стосиками покласти **жетони-сліди** та **жетони-помічники**.
3. Кожен гравець обирає собі **фішку** певного ко-
льору й кладе на одну зі стартових клітинок.
4. Перший гравець кидає кубик і переміщає сво-
го героя на стільки клітинок, скільки випало на
кубику.
5. Переставляти фішку можна **тільки вперед** у
вибраному напрямку й тільки сполученими клі-
тинками. Можна звертати на сусідній шлях, але
переміщати героя вперед, а потім знову назад
на попередню клітинку заборонено.
6. **На одній клітинці може стояти тільки одна фіш-
ка.** Якщо на шляху трапляється інша, то гравець
перестрибує цю клітинку й вона не рахується
під час переміщення. Можна перестрибнути
кілька клітинок, якщо на них стоять інші герої.
7. **Клітинка «Додатковий хід».** Якщо гра-
вець зупинився на цій клітинці, то він
повинен ще раз кинути кубик і пере-
містити свого героя на вказану кіль-
кість клітинок.





8. Клітинка «Слід». Гравець бере собі один жетон-слід. Увага! За всю гру гравець може мати тільки три жетони-сліди. Якщо вони в нього вже є, то новий жетон він не отримує.

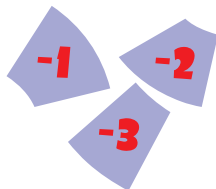
9. Клітинка «Помічник». Гравець бере собі один жетон-помічник. За всю гру можна мати не більш ніж три жетони-помічники. Якщо вони в нього вже є, то новий жетон він не отримує.



Цими жетонами можна скористатися, коли під час свого ходу гравець кинув кубик і бачить, що йому потрібно пересунути свою фішку на більшу чи меншу кількість клітинок, ніж випало. У такому разі він може віддати до скиду свої жетони. За кожен скинутий жетон гравець робить на один крок більше або менше. Можна скинути будь-яку кількість жетонів-помічників.



10. Клітинка «Вхід до печери». Якщо в гравця вже є три жетони-сліди і його фішка зупинилася на цій клітинці, то він віддає до скиду свої жетони-сліди й переставляє свою фішку в печеру на першу вільну клітинку від входу. Тепер його герой проходитьиме до виходу з печери. Якщо ж у гравця немає трьох жетонів-слідів, він і далі блукає лабіринтом лісу.



11. Клітинки «-1», «-2», «-3». Потрапивши на одну із цих клітинок, гравець має повернути фішку героя назад до виходу з печери на вказану кількість клітинок.

12. Жовта порожня клітинка. На цих клітинках нічого не відбувається. Хід переходить до наступного гравця.

ФІНІШ

13. Клітинка «Фініш».

Якщо фішка гравця опинилася на цій клітинці, гра завершена. Гравці, які ще не кидали кубика в цьому колі, кидають кубик і роблять хід. Якщо випало більше балів, ніж потрібно, щоб дійти до «Фінішу», гравець усе одно стає на клітинку «Фініш».

14. З усіх гравців, які опинилися на клітинці «Фініш», **найкращим слідопитом** оголошується той, у кого залишилося більше жетонів-помічників. Якщо кількість жетонів однакова, гравці святкують перемогу разом!



Ілюстрації із сайту
freepik.com

Товариські пандрівники

У першій книзі Біблії написано, що Бог створив людину за Своєю подобою. Не зовсім такою ж самою, але схожою насамперед за характером. Перші люди, Адам і Єва, були добрими, мудрими, чуйними, веселими, працьовитими й вдячними. Вони любили спілкуватися одне з одним і з Богом. Їм так хотілося багато чого дізнатися й розповісти, а в кого, як не в Бога, шукати відповіді?

Гріх змінив життя на Землі, але все ж таки він не має повної влади над людьми. Багато рис характеру в людині й надалі залишаються Бо-

жими, приносять користь і радість як їй самій, так і її ближнім. Товариськість – одна з таких рис. Завдяки їй ми знаходимо нових знайомих і дізнаємося новини, ділимося почуттями й можемо допомогти, запитуємо й отримуємо відповіді.

Одного разу товариськість повернула двом учням Ісуса надію та віру. Трапилося це на третій день після розп'яття Христа, того ж самого дня, коли інші учні, Іван і Петро, побачили, що печера, у якій поховали Ісуса, порожня. Їм і ще одній учениці, Марії Магдалині, ангел сповістив, що Христос воскрес!

Новина була настільки приголомшливою, що їй мало хто повірив. Не повірили й ці два учні, тому вирушили до себе додому в невеличке містечко Емаус, розташоване за 12-13 км від Єрусалима, тобто це три-чотири години ходьби від столиці. Вони йшли й розмовляли, адже просто не могли мовчати про те, що їх дуже бентежило: арешт, зрада, розп'яття і смерть їхнього улюбленого Вчителя!

– Як таке могло статися? – постійно повторював один з учнів на ім'я Клеопа. – Як вони могли вбити такого Чолові-

Як таке
могло
статися?

ка? Як Він дозволив так Себе принизити? Отже, це не Той Месія, на Котрого ми чекали?

– Навіть якщо й так, Він зробив стільки добра! – ледь не ридаючи, відповів інший. – За що Його було карати?

Учні так захопилися розмовою, що не відразу помітили Подорожнього, Котрий наздогнав їх на шляху.

– Про що говорите? І чому такі сумні? – першим поцікавився Він.

Учні здивовано поглянули на нового Супутника. Невже Він не знав, що трапилось? Адже Незнайомець, як і вони, ішов дорогою з Єрусалима. Учні вирішили відповісти.

– Напевно, Ти єдиний, Хто цими днями був у Єрусалимі й не чув про те, що нашого Вчителя Ісуса розіп'яли на хресті. Це був Пророк, сильний словом і ділом, а наші начальники й первосвященники зрадили Його. Ми сподівалися, що Він – Визволитель Ізраїлю, обіцяний Богом Месія, а Він уже третій день, як помер!

– Але ж ви помиляєтеся, – сказав їм Незнайомець. – Згадайте, що говорили про Месію пророки. Хіба, святкуючи Пасху, ви не читали розділ із книги Ісаї, у якому він порівнює Месію з ягням, провадженням на заклання? Христа ПОВИННІ БУЛИ віддати на смерть не за Його провину, а за гріхи всіх людей! Згадайте, що Вчитель казав вам про це!

Увесь подальший шлях вони спілкувалися. Незнайомець пояснював учням те, що вони чули раніше, але до кінця не розуміли, те, що написано про Христа в Писанні. Він говорив, що за Божим Планом спасіння Христос прийшов, щоб зазнати жорстокої смерті, а потім воскреснути з мерт-

вих, перемігши зло Своєю смертю та воскресінням!

Вони обережно йшли по гострому камінню, зупиняючись, щоб перепочити. Із зацікавленням спілкуючись, вони непомітно дійшли до Емауса. Учні не хотіли відпускати Незнайомця й на полягли, щоб Він залишився в них на вечерю. Перед їжею Співрозмовник, узявши хліб, поблагословив і, переломивши, дав їм. Раптом Клеопа впізнав знайомий жест. Це був Ісус!

Однак щойно вони це збагнули, як Гість ніби розчинився в повітрі.

– Так ось чому всю дорогу нам було так тепло на серці! Ми розмовляли із Самим Ісусом. Він справді воскрес! Наш Месія! Терміново повертаємося до Єрусалима, щоб розповісти про це іншим учням!

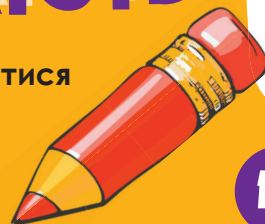
Ісус так хотів розрадити учнів, усе їм пояснити, що першим заговорив до них!

Я так тішуся, що Богові подобається спілкуватися з людьми. Я теж люблю з Ним говорити про все, що в мене на серці!



ТВОЯ ТОВАРИСЬКІСТЬ

Привіт! Це я – твоя товарииськість! Хочеш дізнатися про себе дещо нове? Дай відповідь на всі запитання тесту, і я тобі розповім, наскільки ти товарииський. Відповідай «Так» або «Ні».



1 До тебе по допомогу звернувся однокласник, з яким у тебе не найкращі стосунки. Ти погодишся йому допомогти?



2 Чи любиш ти відпочивати в літньому таборі?



4 Чи легко ти знайомишся під час відпочинку?



6 Чи починав ти коли-небудь розмову з незнайомим ровесником у ліфті?



3 Тобі подобається брати участь у дитячих святах?



5 Чи завжди ти радий несподіваній зустрічі з другом?



7 Чи багато в тебе друзів?



8 Ти завжди радий гостям?



9 Чи хочеш ти, щоб шовихідного в тебе вдома були гості?



10 Чи любиш ти брати участь у конкурсах під час свят?



11 Чи знаєш ти імена своїх сусідів?



12 Чи згідний ти з тим, що головне – не перемога, а участь?



13 Ти любиш більше спілкуватися з людьми, ніж грати за комп'ютером?



14 Чи подобається тобі комусь допомагати?



15 Чи їси ти в гостях те, що тобі пропонують, навіть якщо воно не дуже смачне?



16 Чи всіх ти вітаєш зі святами?



17 Ти любиш нові знайомства?



18 Чи є така компанія, у якій усі хочуть з тобою спілкуватися?



19 Чи відчуваєш ти себе впевнено в будь-якому товаристві?



20 Ти любиш бавитися з маленькими дітьми?



21 Тобі легше за-телефонувати, ніж написати листа?



22 Чи легко ти знаходиш нових друзів?



23 До тебе часто навідуються або телефонують друзі?



24 Чи доводилося тобі вдавати, ніби тебе немає вдома?



25 Тебе дуже бентежить думка інших?



Тест с сайта rustunchik.ua



Порахуй набрані бали й запиши результат. «Так» – 1 бал, «Ні» – 0 балів у всіх запитаннях, окрім №24: тут «Так» – 0, а «Ні» – 1.

ЩО Ж МЕНІ ТОБІ СКАЗАТИ?

Твій результат 16-25 балів? Вітаю! Ти дуже товариська людина. Коло твого спілкування справді величезне. Тебе охоче прийме будь-яка компанія: кожен радий зустрічі з тобою. Ти володієш унікальним даром налагоджувати контакт з різними, навіть незнайомими людьми. Ти завжди знайдеш, про що поговорити. Це вміння допоможе тобі стати справжнім лідером.

Тобі вдалося набрати від 8 до 15 балів?

Спілкуватися ти любиш і вмієш. Однак побути на самоті, помріяти, погуляти без компанії тобі теж подобається. Ти не часто заводиш нові знайомства, але й не уникаєш їх. Ти завжди намагаєшся спілкуватися з близькими друзями, тому вони в тебе є. І це дуже добре!

Сума набраних тобою балів – 7 і менше?

Тобі більше подобається залишатися наодинці із собою. Книги, хобі, домашні справи, комп'ютер можуть захопити тебе й поглинути з головою. Однак пам'ятай: ніщо не замінить живого спілкування. Подумай про це.



ТОКОРОКО Й НЕ ТІЛЬКИ...

На Кубі водиться багато яскравих, барвистих птахів різного розміру: великі, маленькі й зовсім крихітні.

Найдрібніша з них – **колібри-бджілка**. Ця пташка завважки лише два грами. Вона найменша не тільки на Кубі, а й в усьому світі. Різнобарвні, блискучі пір'їнки роблять її схожою на коштовний камінчик, який літає в повітрі. Колібри-бджілка живиться квітковим нектаром, водночас опилюючи рослини.



Разом із бджілкою на острові мешкає **кубинський смарагдовий колібри** – красень із темно-зеленим пір'ям. Місцеві жителі називають його зун-зун. Відпочиваючи між пошуками їжі та її споживанням, ці пташки часто сидять на дротах, наче смарагди в намисті.



Велика ящіркова зозуля

– відважний мисливець. Ця пташка живиться не лише комахами, а й ящірками, жабами та навіть зміями. Вона вистежує свою прудку здобич серед кущів, а спіймавши, утримує її тонким, довгим дзьобом. Коли наближається людина, зозуля завжди ховається в густих хащах, звідки може несамоовито кричати у відповідь на ваші крики. Однак варто замислитися, як хвилин за п'ять із кущів висунеться дзьоб, далі очі, а потім і голова пташки: куди це вони поділися?



Сімнадцять різновидів папуг ара населяють тропічні ліси Куби. Це одні з найбільших птахів у світі. Ара живуть великими зграями й вирізняються не лише яскравим забарвленням, а й сильним голосом. За децибелами силу їхнього крику можна порівняти з автомобільною сигналізацією!

Зелений кубинський дятел віддає перевагу лісам, де багато старих дерев. Це й зрозуміло, адже в них більше черв'яків, личинок та іншої смачної для птахів поживи. До того ж у таких деревах і дупло легше видовбати.

Кубинський трогон – символ Куби. Забарвлення в нього таке ж саме, як у кубинського прапора: пір'їнки синього, червоного й білого кольорів. Коли він співає, чути «ток-коро» або «ток-колоро». Тому цього птаха ще називають токороко. Своїм пір'ям він нагадує пірата: яскраво-червоні шарики, біла сорочка, чорна хустка на голові, а на плечі накинутий розкішний синій плащ.

Ще один малюк-красень – **кубинський тоді**. Пухнаста грудочка з різнокольоровим переливчастим пір'ям, з якого стирчить довгий гострий дзьоб. Цим дзьобом тоді вириває собі нори на гірських схилах, де й вирощує пташенят. Комах він може спіймати й на льоту, хоча часто блискавично ловить їх з листя дерев. Тоді дуже прожерливий. За день він з'їдає декілька тисяч бджіл, ос, коників, жуків і метеликів! Пташенят своїх годує теж не менш ніж 149 разів на добу!

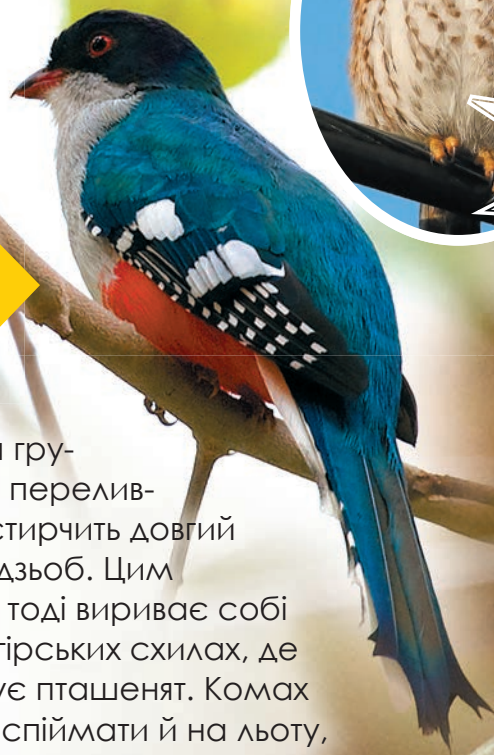
Коли дятли залишають свої дупла й перелітають на нові місця, у їхніх «апартаментах» оселяються інші птахи. Наприклад, **кубинський гороб'ячий пугач** не проти скористатися спорожнілою житлоплощею. Удень пугач полює, а вночі відпочиває.



Зелений кубинський дятел



На Кубі мешкають 368 видів птахів!



Уважно дотримуючись
схеми, ти зможеш
намалювати собаку.
Не тисни на олівець,
щоб малюнок вийшов
охайним.

Малюємо СОБАКУ

У мойй просторій
хаті
Мешкає кудлатий
звір.
В нього величезні
лапи
І рухливий,
пишний хвіст.
Дуже любить
він ганяти
І зі столу
під'їдати.

Ввечері чекає
вірнo,
Щоб побавитися
мирно.
Хоч читати
і не вмiє,
Все чудово
розуміє.
Мокрий ніс -
його відзнака.
Хто цей звір?
Це мій собака.



1. Намалюй
два овали.
Менший
буде голо-
вою собаки,
а більший -
грудьми.



2. Намалюй
два ока й
ніс.



3. Намалюй рот,
вуха й брови соба-
ки. Хвилястою лінією
шиї з'єднай голову з
грудьми. Домалюй
ще один овал зліва
від великого. Зайві
лінії зітри.



4. Промалюй
вуха й дві лапи.
Зайві лінії зітри.



5. Домалюй ще дві лапи й частину
спини. Зайві лінії зітри.

6. Намалюй хвіст і додай «кудла-
тості» шерсті собаки. Розфарбуй
малюнок.



МОРОЗИВО



**ТОБІ
ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:**

- кокос;
- мед;
- вода;
- м'ята;
- ягоди або гранат.

1. Щоб відкрити кокос, знадобиться допомога дорослих. Знайдіть на кокосі три плямки. Шилом або викруткою зробіть отвір у найм'якшій з них.

2. Через цей отвір акуратно злийте рідину з кокоса.

3. Невеличким молотком постукайте посередині кокоса, постійно повертаючи його доти, доки він не трісне навпіл.

4. Обережно розламайте кокос навпіл і відділіть м'якуш від шкарлупи.

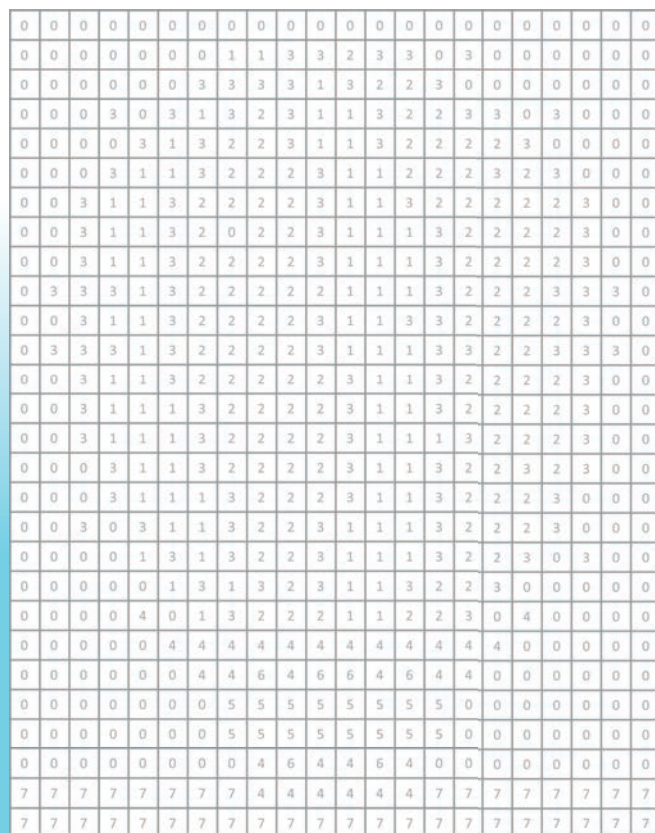
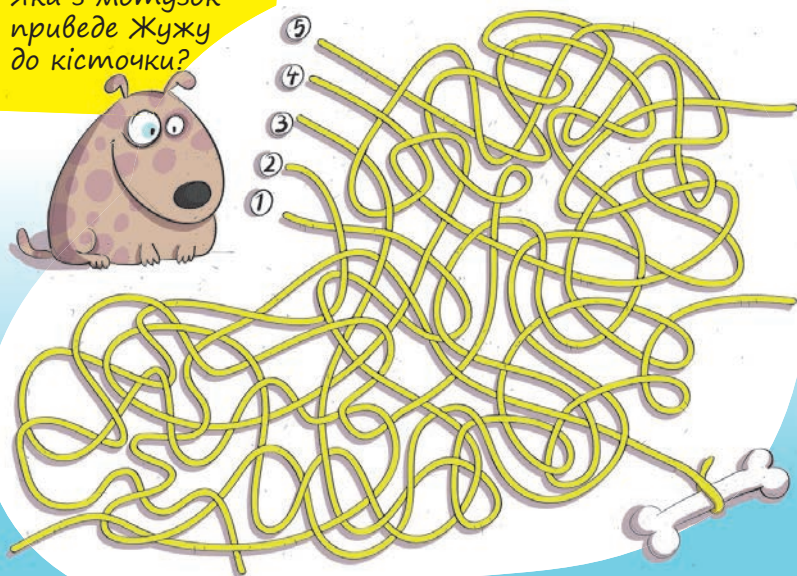
5. За допомогою ножа акуратно очистіть білий м'якуш кокоса від коричневої шкірки.

6. Розріжте м'якуш на шматочки, покладіть у блендер, додайте дві склянки води й перемеліть усе в блендері.

7. Додайте чотири чайні ложки меду й знову змішайте в блендері. Отриману масу перекладіть у миску й поставте в холодильник на шість годин, періодично перемішуючи морозиво.

Щоб надати десерту екзотичного вигляду, перекладіть морозиво в половинку кокоса й прикрасьте м'ятою та зернинками граната.





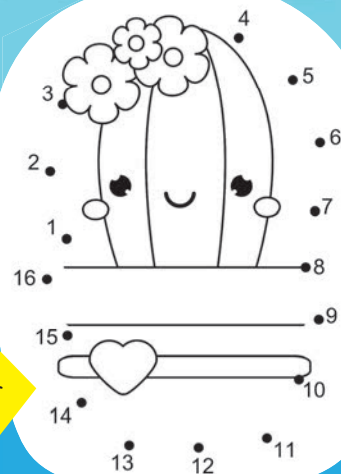
- 0
 - 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5

- 6
 - 7

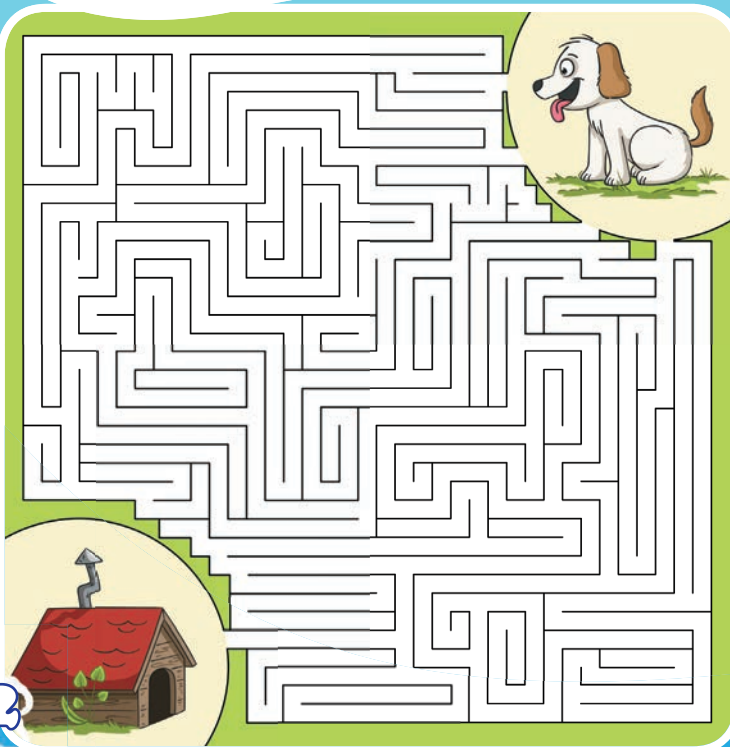
4

Розмалюй картинку за номерами й дізнаєшся, що на ній зображено.

З'єднай крапки
лініями й розфар-
буй малюнок.



Допоможи Тяні дістатися до своєї будки.



Знайди 10 відмінностей.



Впиши у вільні кружечки ціну за кожну тварину на ринку.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

 = ?

 = ?

 = ?

 = ?

 = ?

 +  =  + 

 +  =  + 

 +  +  = 

 +  =  + 

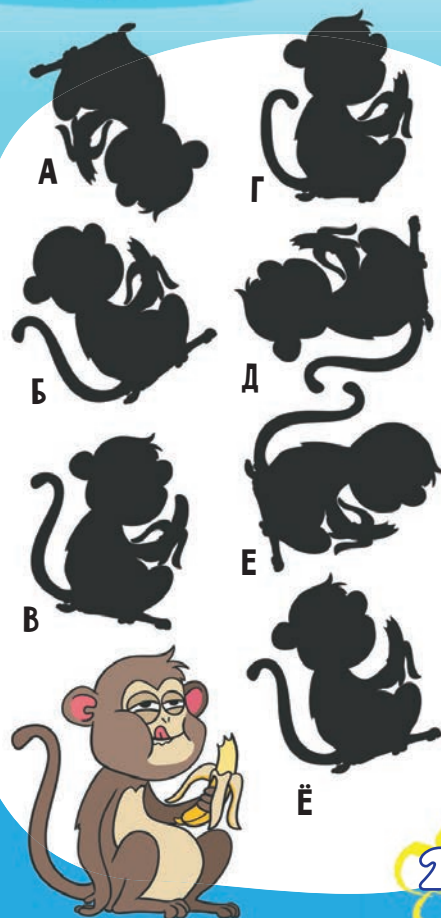
 +  = 9



|| || || || ||
5 6 8 7 2

с. 22: мовузка №3;
на малюнку зображе-
ний якийсь у горщи-
ку; с. 23: мінь А.

ВІДПОВІДІ:



Знайди відповідну тінь мавпочки.

УВАГА!

**Замовити
наші журнали
«Дружболандія» ви
можете,
написавши листа
на E-mail:
dzherelo@ukr.net,
а також зателефону-
вавши за номером
0 800 30 20 20.**



SKYPHONE

Журнал
для підлітків
10-15 років

Завжди
на зв'язку!



Подружися
зі «Скайфоном»!



Пристроїв чимало є на світі,
Знають їх дорослі й навіть діти.
І смартфони, і айфони...
Надійшла пора «Скайфона»!
Стильний і доступний він,
В ньому чути правди дзвін.
До зв'язку із Небесами
Закликає нас із вами!
Вирушай в життєвий марафон
З добрим другом –
Журналом «Скайфон»!

Дивіться дитячі передачі
«Дружболандія»
на сайті:

TV.HOPE.UA

**Тебе
очікують неза-
бутні пригоди
в пошуках
головного!**



Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти на
розвиток журналу, можете
зробити це через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви

в наступному
номері:



і жити
з радістю

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Олена Мехоношина
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Коректура: Ганна Борисовська, Інна Гунько
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Художник: Ганна Рафес
Над номером працювала: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428-84-38